

Arrest

nr. 247 464 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 8 maart 2018 en op 20 december 2018.

1.3. Op 20 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2019 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Sidi Bouknadel, Marokko, op 21 december 1989. U heeft de Marokkaanse nationaliteit. Sinds enkele maanden bent u christen en u heeft plannen om u te laten dopen.

Vanaf uw geboorte tot uw twaalf jaar verbleef u in Sidi Bouknadal. Rond 2002 bent u met uw ouders verhuisd naar Jamad Noukran. Een paar jaar later is uw broer A.(...) tevens bij jullie komen wonen. U komt uit een gezin met veertien kinderen. De meesten van hen wonen in Sidi Bouknadel, uitgezonderd twee zussen die in het zuiden van Marokko verblijven, een zus in Boston, Amerika, en uw zus Z.(...) (CG X, OV X) die in België verblijft. Zij diende op 4 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in, gebaseerd op geheel eigen motieven. Het CGVS nam op 24 maart 2016 in haar hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het zesde leerjaar heeft u een drietal jaar in Rabat gewerkt als huishoudhulp. Dit deed u van uw twaalf jaar tot uw vijftien jaar. Hierna bent u terug thuis gaan wonen bij uw ouders, waar u problemen kende met uw broer A.(...). U geeft aan dat hij een crimineel is, drugsverslaafd aan hasj en een slechte reputatie heeft bij u in de buurt. U werd slecht door hem behandeld, u diende huishoudelijke taken te doen en binnen te blijven. Ook geeft u aan dat uw vader constante ruzies had met uw broer en dat ook uw moeder slecht door hem behandeld werd en dat zij door hem bedreigd werd. Om afleiding te zoeken, hield u zich bezig met facebook en zo ontmoette u uw man, S.(...) R.(...) (X, OV X). U geeft aan dat u op 19 december 2014 werd verkracht door uw broer A.(...). U mocht van uw moeder geen klacht indienen omdat ze niet wilde dat dit nieuws verspreid werd en u geen huwelijkskandidaat meer zou vinden. Zij had ook eerder al eens een klacht ingediend tegen uw broer, maar de politie kon niets doen omwille van gebrek aan bewijzen. U vertelde dit aan uw echtgenoot, die hierop begripvol reageerde. Hierna werd uw situatie nog moeilijker, u kon niet meer naar buiten. U was bang van uw broer A.(...). U wist bovendien ook niet naar waar u heen kon gaan. Uw echtgenoot had contact met uw moeder, stuurde geld op naar uw moeder en regelde uw vertrek uit Marokko. Op 2 maart 2017 verzon uw moeder een smoes dat ze met u naar de hamam ging, en zo kon u vertrekken.

U kwam in maart 2017 aan in Turkije. U en uw echtgenoot poogden om daar te huwen, maar dit was niet evident omdat u op dat moment moslima was en uw echtgenoot christen. Het was niet mogelijk om een officieel bewijs van jullie huwelijk te bekomen. Vervolgens reisden jullie door via Griekenland, Italië en Duitsland om op 24 januari 2018 in België aan te komen. Jullie dienden op 29 januari 2018, op basis van geheel eigen motieven, een verzoek tot internationale bescherming in. Op 12 november 2018 werd jullie eerste kindje, M.(...) E.(...), geboren.

U vreest bij terugkeer naar Marokko gedood te worden door uw broer A.(...). U wilt daarnaast ook uw dochtertje en man beschermen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de geboorteakte van uw moeder en een originele vertaling van de geboorteakte van uw moeder. U legt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud de geboorteakte van uw dochtertje neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal (CGVS) tweemaal gehoord. Het eerste persoonlijk onderhoud vond plaats op 8 maart 2018 (CGVS 1), het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 20 december 2018 (CGVS 2).

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken daar u er niet in geslaagd bent om te overtuigen in de onderdrukking en de problemen die u meemaakte met uw broer A.(...) en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u nooit enige poging heeft ondernomen om te ontkomen aan uw beweerde precare situatie, nl de onderdrukking door uw broer A.(...) (CGVS 1, p.9, 10). Het CGVS vindt dit weinig aannemelijk in het kader van de door u beweerde vrees, te meer daar uw problemen reeds in 2004 hun oorsprong kenden en dat er in december 2014, aldus uw verklaringen, een zeer ingrijpend incident plaatsvond en dat uw broer sinds dat moment nog erger tegen u deed (CGVS 1, p.10). Uw verklaringen om welke reden u nooit iets ondernomen heeft om aan uw situatie te ontkomen vindt het CGVS niet overtuigend, te meer daar u aangeeft dat u aan zelfmoord dacht (CGVS 1, p.8-9). U verwijst naar het gegeven dat u binnen diende te blijven, dat de deur op slot was (CGVS 1, p.9, 10) en u geeft bovendien aan dat u in de gaten werd gehouden (CGVS 1, p.10). Evenwel, toen u gevraagd werd hoe u wist dat u in de gaten gehouden werd, verwijst u zonder meer naar "Hij (broer) zei tegen mij, ik heb wel vrienden buiten, die kunnen jou in de gaten houden." (CGVS 1, p.10). U baseert zich enkel op iets wat uw broer tegen u heeft gezegd. Het feit dat u in de gaten werd gehouden is een loze bewering die u niet staft. Verder stelt het CGVS vast dat uw broer vaak naar buiten ging om hasj te gebruiken (CGVS 1, p.10) en dat hij dit zowel voor als na de verkrachting in december 2014 deed (CGVS 1, p.10). Aldus deze verklaringen was u niet voortdurend onderworpen aan de controle van uw broer en worden uw verklaringen dat u niet in de mogelijkheid was om te ontkomen aan uw situatie in sterke mate gerelativeerd.

Verder stelt het CGVS ook vast dat u niets ondernomen heeft nadat u, aldus uw verklaringen, in december 2014 door uw broer A.(...) werd verkracht. U gevraagd of u na de verkrachting in december 2014 hulp zocht, zegt u dat niemand u kon helpen, dat iedereen bezig was met zijn eigen leven en er dus niemand bereid was om u te helpen (CGVS 1, p.11). U verwijst opnieuw naar het gegeven dat u niet naar buiten mocht, dus dat u niet in de mogelijkheid was om organisaties te contacteren (CGVS 1, p.11), wat niet overtuigt daar u aangeeft, en zoals reeds werd opgemerkt, dat uw broer vaak buiten vertoefde. Ook de lakse houding van uw moeder en haar advies om geen klacht in te dienen na dit incident, komt de geloofwaardigheid van dit incident niet ten goede, te meer daar zij zelf problemen ervaarde met uw broer en uw broer er zelfs mee gedreigd had haar te onthoofden, een dreiging die ook de burens hadden gehoord (CGVS 1, p.11). U geeft aan dat uw moeder u afraadde dit te doen omdat dit nieuws verspreid zou worden in het dorp, dat niemand dan met u zou willen trouwen, alsook dat er geen bewijzen waren (CGVS 1, p.8, 10, 14). Uw moeder had immers in het verleden al eens een klacht ingediend tegen uw broer A.(...), maar omdat ze geen bewijzen hiervan had, geloofde de politie haar niet (CGVS 1, p.8). Het feit dat u zomaar berustte in wat uw moeder u adviseerde, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het kader van uw beweerde vrees. Een klacht indienen kon immers een mogelijkheid zijn om te ontkomen aan uw situatie. Het feit dat u zich hierbij zomaar neerlegde vindt het CGVS weinig verenigbaar met het verleden dat u reeds kende met uw broer en het ingrijpende dat zich had voorgedaan in december 2014. Daarnaast had u contact met uw broer M.(...), maar op aanraden van uw ouders mocht u niets zeggen over de verkrachting (CGVS 1, p.10). Het CGVS vindt ook dit, dat u zomaar hierin berustte, weinig verenigbaar met uw beweringen. Indien u uw broer op de hoogte had gebracht, had hij immers een mogelijke rol kunnen spelen om te ontsnappen aan uw situatie. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud geeft u bovendien aan dat uw broer M.(...) en zijn gezin gingen inwonen bij uw moeder om haar, aldus uw verklaringen, te beschermen (CGVS 2 p.4-5). Hieruit blijkt dat uw broer betrokken is en daadwerkelijk iets onderneemt om haar te beschermen. Het feit dat u hem niet inlichtte over wat er gebeurd was om zodoende tot een oplossing te komen voor uw situatie, ondermijnt de door u beweerde vrees daar er toch van kon worden uitgegaan, mocht de situatie dusdanig ernstig zijn, dat u op zijn minst hem in vertrouwen zou hebben genomen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van tot wat uw andere broer in staat was. In dit kader dient aangestipt te worden dat u het blijkbaar niet zo nauw nam met het advies van uw moeder om deze gebeurtenis binnenshuis te houden, u deelde immers blijkbaar wel uw problemen op facebook met een aantal mensen met wie u bevriend was (CGVS 1, p. 10, 11). Dit maakt het des te minder aannemelijk dat u uw problemen niet vertelde aan uw eigen broer met wie u contact had.

Daarnaast geeft u ook aan dat u nergens heen kon, dat u geen ruimte had binnen de Marokkaanse maatschappij, dat u niet wist waar u naartoe zou kunnen vluchten (CGVS 1 p.11). Wanneer u in een dermate gewrongen positie zit, kan er van u verwacht worden dat u al het mogelijke doet om oplossingen te zoeken. Over uw verklaring dat u niet wist waar naartoe, dat u geen plek had binnen de Marokkaanse samenleving, merkt het CGVS op dat dit een zwakke uitleg is die uw passieve houding niet kan vergoelijken. U geeft immers aan dat u toegang had tot facebook, wat voor u minstens een bron van opzoeking kon betekenen van waar u heen kon naar aanleiding van uw problemen. De vaststelling dat u nooit een poging heeft ondernomen om te ontsnappen aan uw situatie thuis, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen. Daar u aangeeft dat de problemen reeds in 2004 hun oorsprong kenden en er zich in december 2014 een dermate ernstig incident voordeed waarna de situatie nog meer verslechterde, vindt het CGVS het totaal niet aannemelijk dat u voor uw definitief vertrek in maart 2017 nooit enige poging heeft ondernomen om op zoek te gaan naar een effectieve oplossing voor uw problemen. Het gaat hier over een zeer ruime periode van een aantal jaren, indien uw situatie dermate ernstig is, kan er verwacht worden dat u in die dertien jaar effectieve pogingen ondernomen zou hebben om aan uw situatie te ontkomen. Bovendien geeft u aan dat uw ouders bij wie u inwoonde tevens op de hoogte waren, dat zelfs uw moeder nare ervaringen had met uw broer. In dit licht kan dan ook verwacht worden dat zij u uit uw precare situatie konden helpen of dit op zijn minst zouden proberen.

Bovendien is er de vaststelling dat u in maart 2017 op gemakkelijke wijze het huis kon verlaten. U haalt aan dat uw moeder u in maart 2017 hielp met uw definitief vertrek door de volgende smoes te gebruiken "we moeten iemand bezoeken, daarna gaan we samen naar de hamam." (CGVS 1, p.9, 11). Het feit dat u met dergelijke smoes zonder meer kon vertrekken, haalt uw beweringen dat u in een dermate onderdrukking vertoefde, des te meer helemaal onderuit. Het feit dat u zonder enig probleem naar buiten kon gaan, doet heel uw geschetste situatie en uw beweerde onderdrukking door uw broer teniet. U geeft aan dat uw moeder problemen heeft gekend met uw broers omwille van uw vertrek (CGVS 2 p.4). U gevraagd deze concreet uit te leggen, blijft u aan de oppervlakte en stelt u slechts dat ze werd lastiggevallen, dat er haar gevraagd werd waar u was (CGVS 2, p.4). Deze verklaringen zijn niet overtuigend te noemen in het kader van de door u beweerde vrees en de handelingen waartoe uw broer A.(...) in staat was. Bovendien geeft u aan dat u niet meer informatie heeft over uw broer omdat dit onderwerp niet aan bod komt tijdens uw huidig contact met uw familieleden (CGVS 2 p.5). Het CGVS kan van u een meer geïnteresseerde en betrokken houding verwachten gezien de door u afgelegde verklaringen over uw problemen met hem, alsook gezien u aangeeft dat uw familie problemen met hem ervaart. Ook deze houding ondermijnt de door u afgelegde verklaringen.

Bijkomstig dient er vermeld te worden dat uw zus, M.(...) Z.(...) (CG 14/13985, OV 7.910.807), op 28 oktober 2014 haar eerste persoonlijk onderhoud had bij het CGVS in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, gebaseerd op geheel eigen motieven. Daar geeft uw zus aan dat ze contact had met haar ouders, broers en zussen en geeft ze aan 'Mijn familie kent geen problemen op het moment.' (CGVS 1 zus p. 8). Bovendien geeft ze aan dat ze vijf tot zes maanden voor haar vertrek bij haar ouders verbleef en maakt ze geen enkele melding van de precare thuissituatie die u beweerde te hebben (CGVS 1 zus, p. 6). Bij haar tweede persoonlijk onderhoud op 17 november 2015 geeft ze aan dat haar ouders verhuisden naar Casablanca (CGVS 2 zus p.4), waar u nergens melding van maakt (CGVS 1, CGVS 2). Het feit dat de verklaringen van uw zus en u verschillen, komt uw geloofwaardigheid tevens niet ten goede. U geeft aan dat uw zus op de hoogte was van de problemen rond uw broer A.(...), met name hoe hij zijn vrouw behandelde en hij altijd onder invloed van hasj was (CGVS 1 p.11), alsook dat ze gezien en gehoord heeft hoe u behandeld werd (CGVS 1, p.11). Het feit dat ze nergens hiervan melding maakt, ondermijnt mede uw problemen. Ook de vaststelling dat u steeds bij uw ouders hebt verbleven en u nergens melding maakt van een verblijf in Casablanca, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien geeft u aan dat uw zus op de hoogte was van de verkrachting, maar uit uw verklaringen blijkt dat ze een hele lakse houding hierin innam, met name dat ze louter stelde niets te kunnen doen omdat ze de Arabische maatschappij kent (CGVS 1, p.11). Deze lakse houding aangaande een dermate ingrijpend incident, stelt het CGVS in staat om te twijfelen aan de door u afgelegde verklaringen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud aangeeft dat u zich wou bekeren tot het christendom en dat u van plan was u te laten dopen (CGVS 1, p. 3, 5, 6). Wanneer u gevraagd werd hoe u zich voorbereidt op het doopsel, geeft u aan "Hoe eerder, hoe beter.", wat totaal geen antwoord is op de u gestelde vraag. U dan maar gevraagd welke stappen u hieromtrent ondernomen hebt, antwoordt u verbazingwekkend genoeg "ik heb nog niets gedaan, maar ben van plan om dit te doen" (CGVS p.6). Van iemand die zich tot een andere religie wendt kan er toch verwacht worden dat deze persoon hierover nagedacht heeft, hieromtrent iets zinnigs kan vertellen en in dezer

concrete acties heeft ondernomen (CGVS 1 p.6). Daarenboven merkt het CGVS op tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u nog niet gedoopt bent (CGVS 2, p.3), u geeft aan dat dit zal plaatsvinden in januari 2019. Het CGVS merkt op dat er een periode van negen maanden zit tussen het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud, dit komt niet overeen met wat u aangaf tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, dat u zich, hoe eerder, hoe beter, wou laten dopen. Het feit dat u het plan heeft om u zich in januari 2019 te laten dopen is eveneens een loze bewering die u niet staft. Op basis hiervan maakt het CGVS zich bedenkingen over uw verklaringen dat u bekeerd zou zijn en dat u zich wil laten dopen. Bovendien stelt het CGVS vast dat u weinig diepgaand antwoordt op vragen die peilen naar uw intrinsieke overtuiging om welke reden u zich bekeerd heeft. U verwijst op een oppervlakkige manier naar de gelijkheid tussen man en vrouw binnen het christendom, en dat er zich binnen het christendom geen onderdrukking voordoet (CGVS 2 p.3). Daarnaast geeft u aan dat u 'de oude Sana wilt vergeten en dat u aan de nieuwe wilt denken, dat ze nieuwe zaken heeft geleerd en dat dit te wijten is aan Christus' (CGVS 2 p.3). Deze oppervlakkige bewoordingen getuigen niet van een doorgedreven wil om voor het christendom te kiezen. Bovendien merkt het CGVS op dat u bij het eerste persoonlijke onderhoud naar net dezelfde motieven verwijst, met name de gelijkheid tussen man en vrouw in het christendom en dat het doopsel een symbool is voor uw nieuwe leven (CGVS 1, p.5-6). Aangezien u reeds negen maanden bezig bent met het proces van bekering, kan er van u verwacht worden dat u met meer diepgang antwoordt op de vragen die peilen naar uw intrinsieke overtuiging, dat u meer diepgang aan de dag legt wanneer het over een dergelijke essentiële verandering gaat in uw leven, met name uw geloofsovertuiging. Gezien u niet heeft kunnen overtuigen in uw veranderde geloofsovertuiging kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Marokko problemen hierdoor zou ervaren (CGVS 2 p.3). Bovendien geeft u aan dat uw familie door uw echtgenoot op de hoogte werd gebracht van uw beweerde bekering. Naar hun reactie gevraagd zegt u "Dat het moeilijk is, hoe komt dat, je bent moslima en je gaat naar de kerk. Mijn moeder heeft het een beetje aanvaard. ... " (CGVS 2, p.3). Hieruit kan het CGVS nergens afleiden dat u bij een terugkeer naar Marokko, omwille van uw beweerde bekering, problemen zou ervaren. Bovendien geeft u aan dat uw moeder naar België wil komen om u, uw echtgenoot en uw dochter een bezoek te brengen (CGVS 2, p.4), wat tevens de vaststelling van het CGVS bevestigt dat u bij een terugkeer naar Marokko niet in de problemen zou komen. Het feit dat u in de problemen zal komen omdat u als christen zou terugkeren is bovendien een lege bewering, die u op geen enkele wijze staft en die u gezien het bovenstaande niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de geboorteakte van uw moeder en een originele vertaling van de geboorteakte van uw moeder alsook de geboorteakte van uw dochtertje, hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Deze hebben geenszins betrekking op uw beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot, S.(...) R.(...) (CG 18/10856, OV 8.219.974) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Hij diende, op geheel eigen motieven, een verzoek om internationale bescherming in. Daarnaast stipt het CGVS ook aan dat in hoofde van uw zus M.(...), Z.(...) (CG 14/13985, OV 7.910.807) tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het CGVS werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te

weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel bevestigt verzoekster haar verklaringen en de problemen inzake gendergeweld en onderdrukking waarvan zij thuis jarenlang het slachtoffer is geweest. Zij voert aan dat zij in de Marokkaanse maatschappij en ook thuis geen steun en geen oplossing kon vinden voor de situatie. De bestreden beslissing blijkt weinig begrip te hebben voor het wijdverspreide en algemeen getolereerde geweld ten opzichte van van meisjes en vrouwen in de Marokkaanse maatschappij, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat zij weinig geschoold is en in moeilijke socio-economische omstandigheden is opgegroeid. Aanvaarden dat de situatie is wat ze is, was wat haar vooral en overal werd aangeleerd en is ook wat zij zo goed en zo kwaad als mogelijk probeerde te doen. Het is pas doordat er een oplossing uit het buitenland kwam, dat verzoekster zich meer en meer ging inspannen en uiteindelijk inderdaad het huis en het land kon verlaten, omdat zij zich onder de bescherming en de financiële ondersteuning van een derde kon plaatsen. Toen dit gegeven bekend was wilde haar moeder haar hierbij wel helpen, maar tevoren had ook zij geen andere uitweg en kon zij ook niets doen voor haar dochter, binnen de Marokkaanse maatschappij en binnen de eigen familie. Verwijzingen naar haar zus zijn naar het oordeel van verzoekster niet aan de orde aangezien zij haar eigen verklaringen heeft afgelegd, in het licht van haar eigen asielmotieven, die niet werden aanvaard. Verzoekster is de mening toegedaan dat het feit dat in de bestreden beslissing zo weinig begrip wordt opgebracht voor de realiteit van misbruik en onderdrukking van vrouwen in de Marokkaanse samenleving verrassend en ongepast is. Verzoekster bevestigt dus de gebeurtenissen uit het verleden. Thans is zij inderdaad gehuwd en leeft zij samen met haar echtgenoot en dochter.

In een tweede onderdeel bevestigt verzoekster dat zij de waarden van het christendom heeft leren kennen en dat zij bekeerd is, onder invloed van haar echtgenoot. Ook al is die motivatie wellicht vreemd, zij is wel degelijk een motivatie en zij doet geen afbreuk aan de overtuiging die verzoekster thans aanhangt. Verzoekster voert aan dat zij de laatste maanden door het einde van de zwangerschap en het beginnende moederschap ging en hierdoor uiteraard veel tijd en interesse werd opgeslorpt waardoor zij op een minder serene en doorgedreven wijze haar interesse voor de Bijbel en het christendom vorm kon geven. De motivatie en overtuiging zijn niettemin voorhanden, aldus verzoekster, die stelt dat zij zich inmiddels ook heeft laten dopen. Zij voegt reeds enkele foto's bij van haar doopsel en zal de documenten hieromtrent nog toevoegen. Verzoekster poneert dat zij hierdoor in Marokko in de problemen zal komen met haar islamitische conservatieve familie en voert aan dat de bestreden beslissing echter ook in overweging dient te nemen dat zij in elk geval niet meer aanvaard zal worden, nu zij niet alleen zelf christen is geworden maar ook met een christen is gehuwd.

Tot slot merkt verzoekster op dat zij voldaan heeft aan de medewerkingsplicht door volledige transparantie te bieden in verband met haar identiteit, nationaliteit, herkomst enz.

Om al deze redenen vraagt verzoekster de Raad om alsnog haar vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van verzoeksters doopsel.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij er niet in geslaagd is om te overtuigen in de onderdrukking en de problemen die zij meemaakte met haar broer A. daar (1) het weinig aannemelijk is in het kader van de door haar beweerde vrees dat zij voor haar definitief vertrek in maart 2017 nooit enige poging heeft ondernomen om te ontkomen aan haar beweerde precare situatie, te meer daar haar problemen reeds in 2004 hun oorsprong kenden en er in december 2014, aldus haar verklaringen, een zeer ingrijpend incident plaatsvond waarna de situatie nog meer verslechterde, en zij geen overtuigende verklaringen geeft om welke reden zij nooit iets heeft ondernomen om aan haar situatie te ontkomen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (2) ook de lakse houding van haar moeder en haar advies om geen klacht in te dienen nadat verzoekster in december 2014 door haar broer A. zou zijn verkracht, de geloofwaardigheid van dit incident niet ten goede komt, te meer daar haar moeder zelf ook problemen ervoer met verzoeksters broer, haar broer er zelfs mee gedreigd had haar te onthoofden, een dreiging die ook de burens hadden gehoord, en verzoekster moeder in het verleden zelf al eens een klacht had ingediend tegen A., en ook het feit dat verzoekster zomaar berustte in wat haar moeder haar adviseerde weinig aannemelijk is in het kader van haar beweerde vrees vermits het indienen van een klacht immers een mogelijkheid kon zijn om te ontkomen aan haar situatie, (3) het eveneens weinig verenigbaar is met haar beweringen dat

verzoekster, op aanraden van haar ouders, haar boer M. – die blijkens verzoeksters verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met zijn gezin ging inwonen bij hun moeder om haar te beschermen en die op de hoogte was van tot wat zijn andere broer in staat was – niet op de hoogte bracht van de verkrachting, temeer verzoekster het blijkbaar niet zo nauw nam met het advies van haar moeder om deze gebeurtenis binnenshuis te houden vermits zij blijkbaar wel haar problemen deelde op Facebook met een aantal mensen met wie zij bevriend was, wat het des te minder aannemelijk maakt dat zij haar problemen niet vertelde aan haar eigen broer, (4) het feit dat zij in maart 2017 met een smoes op gemakkelijke wijze het huis kon verlaten haar beweringen dat zij in een dermate onderdrukking vertoefde des te meer helemaal onderuit haalt, (5) zij aangeeft dat haar moeder problemen heeft gekend met haar broers omwille van haar vertrek doch zij, gevraagd om deze problemen concreet uit te leggen, slechts stelt dat haar moeder werd lastiggevalen en dat er haar gevraagd werd waar zij was, welke verklaringen niet overtuigend te noemen zijn in het kader van de door haar beweerde vrees en de handelingen waartoe haar broer A. in staat was, en zij daarnaast aangeeft dat zij niet meer informatie heeft over haar broer omdat dit onderwerp niet aan bod komt tijdens haar huidig contact met haar familieleden, terwijl nochtans van haar een meer geïnteresseerde en betrokken houding kan worden verwacht gezien de problemen die zij met haar broer zou hebben gekend en zij ook aangeeft dat haar familie eveneens problemen met hem ervaart, (6) haar zus op 28 oktober 2014 tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eigen verzoek tot internationale bescherming aangaf dat haar familie geen problemen kende op dat moment en geen enkele melding maakte van de preciaire thuissituatie die verzoekster beweerde te hebben, terwijl verzoekster nochtans aangeeft dat haar zus op de hoogte was van de problemen rond haar broer A., met name hoe hij zijn vrouw behandelde en hij altijd onder invloed van hasj was, alsook dat ze gezien en gehoord heeft hoe verzoekster behandeld werd, haar zus bij haar tweede persoonlijk onderhoud op 17 november 2015 bovendien aangaf dat haar ouders verhuisden naar Casablanca terwijl verzoekster, die steeds bij haar ouders heeft verbleven, nergens melding maakt van een verblijf in Casablanca, en de lakse houding van verzoeksters zus aangaande de verkrachting, met name dat ze louter stelde niets te kunnen doen omdat ze de Arabische maatschappij kent, het CGVS in staat stelt om te twifelen aan de door verzoekster afgelegde verklaringen, (ii) zij niet heeft kunnen overtuigen in haar veranderde geloofsovertuiging nu zij in de periode van negen maanden tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud nog steeds niet gedoopt werd, zij weinig diepgaand antwoordt op vragen die peilen naar haar intrinsieke overtuiging om welke reden zij zich bekeerd heeft en haar oppervlakkige antwoorden niet getuigen van een doorgedreven wil om voor het christendom te kiezen, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij in Marokko problemen hierdoor zou ervaren, zij bovendien aangeeft dat haar familie door haar echtgenoot op de hoogte werd gebracht van haar beweerde bekering en uit hun reactie, namelijk *“Dat het moeilijk is, hoe komt dat, je bent moslima en je gaat naar de kerk. Mijn moeder heeft het een beetje aanvaard. ...”* niet kan worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Marokko omwille van haar beweerde bekering problemen zou ervaren, en zij bovendien aangeeft dat haar moeder naar België wil komen om haar, haar echtgenoot en haar dochter een bezoek te brengen, wat tevens de vaststelling van het CGVS bevestigt dat zij bij een terugkeer naar Marokko niet in de problemen zou komen en (iii) de door haar neergelegde documenten betrekking hebben op haar identiteit en herkomst, die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken, en geenszins betrekking hebben op haar beweerde problemen.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2019 (CG nr. 1810856B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan (1) de door verzoekster geschetste context waarin zij leefde, waarbij zij werd onderdrukt door haar broer A. en zelfs door hem zou zijn verkracht en (2) haar bewering dat zij in Marokko problemen zou ervaren omwille van haar voorgehouden bekering.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar echter zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, wat betreft de jarenlange onderdrukking door haar broer A., bevestigt verzoekster slechts haar eerder afgelegde verklaringen en stelt zij dat zij noch thuis, noch in de Marokkaanse maatschappij steun en/of een oplossing kon vinden voor de situatie, waarmee zij er echter niet in slaagt een ander licht te werpen op de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

De Raad leest in dit verband in verzoeksters verklaringen dat zij vanaf haar 15de tot 2017 altijd thuis is gebleven. Zij mocht van haar broer A. niet naar buiten gaan, zij mocht niet op bezoek bij de burens en

moest koken voor haar moeder, haar broer A. en diens vrienden, en kuisen. Aangezien zij niet naar buiten mocht, probeerde verzoekster afleiding te zoeken met behulp van haar telefoon (Facebook). Zij probeerde via deze weg zo veel mogelijk vrienden te maken om de leegte in haar leven op te vullen en heeft ook op deze manier haar echtgenoot leren kennen, met wie zij een paar jaar lang dagelijks contact onderhield via video en Messenger (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 5-9). In het kader van de door verzoekster geschetste context, acht de Raad het echter niet aannemelijk dat verzoeksters broer A. haar toestond een gsm te bezitten, waarmee zij bovendien op internet kon. Indien verzoeksters broer haar effectief op dermate ernstige wijze controleerde en onderdrukte, kan er immers verwacht worden dat hij niet zou toestaan dat verzoekster zonder meer haar gang kon gaan met haar telefoon en zij toegang had tot internet, zonder dit blijkbaar te controleren. Deze vaststelling doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas, in het bijzonder van haar verklaringen dat zij onder strenge controle stond van haar conservatieve, criminele en drugsverslaafde broer. Ook het feit dat verzoekster, die beweert dat zij jarenlang niet naar buiten mocht, en blijkbaar toch in geslaagd is om een paspoort aan te vragen en te verkrijgen, waarvoor zij zich noodzakelijkerwijs buitenshuis moet begeven, haalt de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder onderuit.

Indien verzoekster zich inderdaad jarenlang in een dermate precare situatie zou hebben bevonden als zij wil laten uitschijnen – zij zou zelfs gepoogd hebben om zelfmoord te plegen – , tart het overigens alle verbeelding dat zij nooit een ernstige poging heeft ondernomen om aan haar situatie te ontsnappen. Dat zij noch thuis, noch in de Marokkaanse maatschappij steun en/of een oplossing kon vinden voor de situatie, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan de Raad niet overtuigen. Zo leest de Raad vooreerst in verzoeksters verklaringen dat haar vader constante ruzies had met haar broer en dat ook haar moeder slecht door hem slecht werd behandeld en zelfs door hem werd bedreigd. Bovendien had haar broer een slechte reputatie in de buurt en was hij gekend bij de politie (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 6, p. 8-11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet verzoekster daarenboven optekenen als volgt: *“Heeft iemand van uw familie nog problemen met hem? Ja allemaal. Leg eens uit. De hele familie heeft problemen met hem, omwille van zijn drugsverslaving wou hij een kind verkopen en hij mishandeld eigen vrouw. U zegt, mijn eigen familie heeft problemen met hem, maak die problemen eens concreet. Hij gebruikt hasj en drugs, de hele familie wil afstand nemen van hem en niet in contact komen met hem.”* (administratief dossier, stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 5). Gelet op deze verklaringen moet het naar het oordeel van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat verzoekster bij niemand van haar familie terecht kon naar aanleiding van de door haar voorgehouden problemen met haar broer A., dat de reacties van haar broers en zussen *“waren alsof ik een gek iemand ben”* en dat niemand van haar broers en zussen op de hoogte was van verzoeksters thuissituatie omdat ieder van hen gewoon bezig was met het eigen gezin en verzoekster sinds 2002 niemand van haar broers of zussen nog had gezien of gehoord. Dat niemand van haar broers of zussen in de gegeven context bereid zou zijn geweest om haar te helpen omdat iedereen bezig was met zijn eigen leven en zij niemand extra in huis konden hebben, overtuigt de Raad evenmin, temeer uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit geprobeerd heeft om enige hulp van haar broers of zussen in te roepen (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 10-11). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar zus die in Amerika woont na verzoeksters vertrek de ouderlijke woning, waar haar moeder thans nog steeds zou verblijven, heeft gekocht opdat haar broers *“geen problemen kunnen bezorgen.”* Op vraag van deze zus zou verzoeksters broer M. bovendien met zijn gezin bij de moeder zijn gaan inwonen om haar te beschermen zodat de broer A. haar niet kan lastig vallen (administratief dossier, stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 4-5). Indien verzoekster in deze verklaringen zou worden gevolgd – haar zus Z. verklaarde op 17 november 2015 tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers dat haar ouders verhuisden naar Casablanca, terwijl verzoekster die steeds bij haar ouders heeft verbleven nergens melding maakte van een verblijf in Casablanca en integendeel beweert dat haar moeder sinds 2002 tot op heden steeds in dezelfde woning in Jamad Noukran heeft verbleven (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 3 en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 4) en waarbij het bovendien minstens opmerkelijk moet worden geacht dat verzoeksters zus Z., die volgens verzoekster nochtans op de hoogte was van de problemen rond haar broer A. (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 11) doorheen haar eigen verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde dat haar familie geen problemen kende en ook geen enkele melding maakte van de precare thuissituatie die verzoekster beweert te hebben gekend – blijkt hieruit overduidelijk dat verzoeksters familieleden, in tegenstelling tot wat zij poogt te laten uitschijnen, wel degelijk op de hoogte waren van en betrokken waren bij de situatie en dat er niet alleen

een bereidheid bestaat om te helpen maar er ook daadwerkelijk actie werd ondernomen tegen A. en de (beweerde) dreiging die van hem uitgaat. Dat verzoekster haar familieleden, die zoals blijkt uit hoger aangehaalde verklaringen aldus wel degelijk op de hoogte zouden zijn geweest van tot wat haar broer A. in staat was, op geen enkel ogenblik in vertrouwen heeft genomen, terwijl zij nochtans een mogelijke rol hadden kunnen spelen om te ontsnappen aan haar situatie, al was het maar door haar tijdelijk onderdak te bieden in afwachting van een definitieve oplossing, valt naar het oordeel van de Raad dan ook niet te verenigen met de ernst van de situatie waarin verzoekster zich naar eigen zeggen bevond en ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van haar relaas en de door haar geschetste vrees. Met de uitleg tijdens haar persoonlijke onderhouden dat zij van haar ouders te horen kreeg om niemand iets te vertellen over de verkrachting door haar broer, dit omwille van de reputatie van de familie, en dat zij van haar moeder zelfs haar broer M. niet mocht inlichten (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 8 en p. 10), brengt verzoekster geen overtuigende verklaring bij die haar passieve houding kan vergoelijken, temeer verzoekster het, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkbaar niet zo nauw nam met het advies van haar moeder om deze gebeurtenis binnenhuis te houden. Immers, verzoekster verklaarde dat zij haar problemen deelde met een aantal mensen met wie zij op Facebook bevriend was. Ook vertelde zij alles aan haar huidige echtgenoot, die zij voor maart 2017 nooit had ontmoet en dit ondanks haar vrees dat hij net zoals anderen zou reageren en haar uit zijn vriendenlijst zou verwijderen (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 7-9). De Raad acht het in de door verzoekster geschetste context in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins aannemelijk dat verzoekster wél advies zocht bij haar contacten (vreemden) op Facebook, waarvan volgens haar niemand reageerde (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 8-9), doch geen hulp zocht bij haar eigen familieleden. Indien verzoekster werkelijk raad en hulp zocht om te ontsnappen aan haar situatie, rijst overigens de vraag waarom zij zich, zelfs na de beweerde verkrachting, niet de moeite heeft getroost om zich te informeren of er in Marokko organisaties actief zijn die opkomen voor vrouwen in dergelijke kwetsbare situaties en die haar konden helpen. Dat zij geen organisaties kon contacteren omdat zij niet buiten mocht (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 11) overtuigt allerm minst nu uit haar verklaringen blijkt dat haar broer, zowel voor als na de verkrachting, vaak naar buiten ging om hasj te kopen en te gebruiken (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 10) en zij dus niet voortdurend onderworpen was aan de controle van haar broer, hetgeen haar verklaringen dat zij niet in de mogelijkheid was om te ontkomen aan haar situatie in sterke mate relativeert. Bovendien had verzoekster, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, toegang tot internet (Facebook), wat voor haar minstens een bron van opzoeking kon betekenen van waar zij terecht kon naar aanleiding van haar problemen. Dat niemand haar kon helpen, dat zij nergens heen kon en dat zij niet wist waar zij naartoe zou kunnen vluchten (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 11) lijkt dan ook een bijzonder voorbarige conclusie nu verzoekster gedurende al die jaren nooit werkelijk hulp en een effectieve oplossing voor haar problemen heeft gezocht, hetgeen andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen met haar broer A. sterk ondermijnt. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift haar passieve houding nog poogt te verklaren, stellende dat zij weinig geschoold is en in moeilijke socio-economische omstandigheden is opgegroeid en dat haar werd aangeleerd om te aanvaarden dat de situatie nu eenmaal is wat ze is, hetgeen zij ook zo goed en zo kwaad als mogelijk probeerde te doen. Immers, dat zij haar situatie zonder meer aanvaardde strookt niet met haar verklaringen dat zij haar verhaal deelde op Facebook en advies zocht bij haar Facebook-contacten, noch met haar stelling dat zij zelf na de verkrachting door haar broer klacht wilde indienen bij de politie doch haar moeder haar dit afraadde omdat het nieuws dan verspreid zou worden in het dorp, dit de reputatie van de familie zou schaden, niemand met haar nog zou willen trouwen en het bovendien geen zin had om klacht in te dienen omdat er geen bewijzen waren (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 8). De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeksters echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming overigens verklaarde dat verzoekster wél een poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen maar de politie zei dat ze bewijzen moest hebben (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot dd. 8 maart 2018, p. 12).

Ook de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het wijdverspreide en algemeen getolereerde geweld ten overstaan van meisjes en vrouwen in de Marokkaanse maatschappij en de kritiek dat de bestreden beslissing weinig begrip opbrengt voor de realiteit van misbruik en onderdrukking van de vrouwen in de Marokkaanse samenleving, kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat ook verzoeksters relaas op enige waarheid zou berusten, laat staan dat zij hiermee aantoonde dat zij

jarenlang niet de mogelijkheid zou hebben gehad om minstens een poging te ondernemen om te ontkomen aan haar beweerde precare situatie.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij uiteindelijk pas het huis en het land kon verlaten toen er een oplossing uit het buitenland kwam omdat zij zich op dat ogenblik onder de bescherming en de financiële ondersteuning van een derde (haar huidige echtgenoot) kon plaatsen, en dat haar moeder, toen dit gegeven bekend was, haar hierbij wilde helpen doch zij voordien niets voor haar dochter kon doen, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar huidige echtgenoot reeds via Facebook leerde kennen begin 2013. Hun relatie ontwikkelde zich beetje bij beetje en ongeveer een jaar na de eerste kennismaking was de 'klik' er. Sindsdien hadden zij 5-6 keer per dag contact via video en Messenger. Na de voorgehouden verkrachting door haar broer, vertelde verzoekster haar problemen tegen haar huidige echtgenoot, waarop hij zei: *"Ik zal je helpen en steunen tot laatste dag van dagen."* (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 4 en p. 7). Verzoekster vertelde vervolgens aan haar moeder dat zij iemand had leren kennen die haar zou aanvaarden, los van hetgeen zij had meegemaakt, die haar wilde helpen en die haar reis naar hem wilde regelen. Haar moeder was blijkens verzoeksters verklaringen blij dat zij haar man had leren kennen. Verzoeksters man sprak vervolgens met haar moeder, vroeg haar in eerste instantie om klacht in te dienen en vroeg haar op een bepaald ogenblik ook om te helpen bij het regelen van verzoeksters reis. Ook sprak verzoeksters man reeds in december 2014 met haar zus die in België woont. Hij bracht haar op de hoogte van het incident en vroeg haar om met verzoeksters moeder te praten en haar aan te moedigen om klacht in te dienen. De lakse houding van verzoeksters zus aangaande een dermate ingrijpend incident, met name dat ze louter stelde niets te kunnen doen omdat ze de Arabische maatschappij kent, komt de Raad geenszins geloofwaardig over, temeer verzoekster verklaarde dat haar zus in het verleden ook slecht behandeld werd en zij blij was om uit Marokko te kunnen vluchten zodat redelijkerwijs zou worden verwacht dat zij zich minstens meelevend zou tonen en begaan zou zijn met verzoeksters situatie. Uit verzoeksters verklaringen en deze van haar echtgenoot blijkt daarnaast dat hij haar vanuit Duitsland geld opstuurde en dat hij in maart 2017 ook haar vliegtuigticket heeft geboekt (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 8-11 en stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 5; notities persoonlijk onderhoud echtgenoot dd. 8 maart 2018, p. 12). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot reeds sinds december 2014 op de hoogte was van haar precare situatie en de problemen die zijn met haar broer A. zou hebben gekend, dat hij haar steunde en aanbood te helpen en dat er op dat ogenblik reeds sprake was van een serieuze relatie, getuige hiervan ook het feit dat hij quasi onmiddellijk contact opnam met verzoeksters zus en moeder om hen ervan te overtuigen om klacht in te dienen. Dit alles indachtig en mede gelet op het feit dat verzoeksters echtgenoot haar vervolgens tot aan haar vertrek uit Marokko financieel ondersteunde, kan het de Raad geenszins overtuigen en doet het verder afbreuk aan de ernst van de situatie waarin verzoekster naar eigen zeggen verkeerde dat zij pas in maart 2017 Marokko heeft verlaten. Indien verzoekster zich werkelijk in een dusdanig precare situatie bevond en haar (huidige) echtgenoot hiervan ook de hoogte was, moet het immers allerminst aannemelijk worden geacht dat zij en haar echtgenoot niet eerder stappen hebben ondernomen om haar in veiligheid te brengen.

Wat betreft verzoeksters eigenlijke vlucht en haar houding na haar vertrek, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Bovendien is er de vaststelling dat u in maart 2017 op gemakkelijke wijze het huis kon verlaten. U haalt aan dat uw moeder u in maart 2017 hielp met uw definitief vertrek door de volgende smoes te gebruiken "we moeten iemand bezoeken, daarna gaan we samen naar de hamam." (CGVS 1, p.9, 11). Het feit dat u met dergelijke smoes zonder meer kon vertrekken, haalt uw beweringen dat u in een dermate onderdrukking vertoefde, des te meer helemaal onderuit. Het feit dat u zonder enig probleem naar buiten kon gaan, doet heel uw geschetste situatie en uw beweerde onderdrukking door uw broer teniet. U geeft aan dat uw moeder problemen heeft gekend met uw broers omwille van uw vertrek (CGVS 2 p.4). U gevraagd deze concreet uit te leggen, blijft u aan de oppervlakte en stelt u slechts dat ze werd lastiggevallen, dat er haar gevraagd werd waar u was (CGVS 2, p.4). Deze verklaringen zijn niet overtuigend te noemen in het kader van de door u beweerde vrees en de handelingen waartoe uw broer A.(...) in staat was. Bovendien geeft u aan dat u niet meer informatie heeft over uw broer omdat dit onderwerp niet aan bod komt tijdens uw huidig contact met uw familieleden (CGVS 2 p.5). Het CGVS kan van u een meer geïnteresseerde en betrokken houding verwachten gezien de door u afgelegde verklaringen over uw problemen met hem, alsook gezien u aangeeft dat uw familie problemen met hem ervaart. Ook deze houding ondermijnt de door u afgelegde verklaringen."* Verzoekster laat deze motieven van de bestreden beslissing, die verder bijdragen aan de

ongeloofwaardigheid van haar relaas, volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Verzoekster slaagt er daarnaast niet in te overtuigen dat zij in geval van terugkeer naar Marokko problemen zou ervaren omwille van haar beweerde bekering.

De Raad wijst er vooreerst op dat een bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende en fundamentele beslissing is in het leven van de gelovige en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's kunnen verbonden zijn. Er mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat de bekeerling een grondige kennis over het geloof tot hetwelke hij/zij zich bekeerd heeft aan de dag legt en dat hij/zij op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn/haar bekering en van zijn/haar geloofsbeleving kan aantonen, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: *"Tot slot dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud aangeeft dat u zich wou bekeren tot het christendom en dat u van plan was u te laten dopen (CGVS 1, p. 3, 5, 6). Wanneer u gevraagd werd hoe u zich voorbereidt op het doopsel, geeft u aan "Hoe eerder, hoe beter.", wat totaal geen antwoord is op de u gestelde vraag. U dan maar gevraagd welke stappen u hieromtrent ondernomen hebt, antwoordt u verbazingwekkend genoeg "ik heb nog niets gedaan, maar ben van plan om dit te doen" (CGVS p.6). Van iemand die zich tot een andere religie wendt kan er toch verwacht worden dat deze persoon hierover nagedacht heeft, hieromtrent iets zinnigs kan vertellen en in dezer concrete acties heeft ondernomen (CGVS 1 p.6). Daarenboven merkt het CGVS op tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u nog niet gedoopt bent (CGVS 2, p.3), u geeft aan dat dit zal plaatsvinden in januari 2019. Het CGVS merkt op dat er een periode van negen maanden zit tussen het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud, dit komt niet overeen met wat u aangaf tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, dat u zich, hoe eerder, hoe beter, wou laten dopen. (...) Bovendien stelt het CGVS vast dat u weinig diepgaand antwoordt op vragen die peilen naar uw intrinsieke overtuiging om welke reden u zich bekeerd heeft. U verwijst op een oppervlakkige manier naar de gelijkheid tussen man en vrouw binnen het christendom, en dat er zich binnen het christendom geen onderdrukking voordoet (CGVS 2 p.3). Daarnaast geeft u aan dat u 'de oude Sana wilt vergeten en dat u aan de nieuwe wilt denken, dat ze nieuwe zaken heeft geleerd en dat dit te wijten is aan Christus' (CGVS 2 p.3). Deze oppervlakkige bewoordingen getuigen niet van een doorgedreven wil om voor het christendom te kiezen. Bovendien merkt het CGVS op dat u bij het eerste persoonlijke onderhoud naar net dezelfde motieven verwijst, met name de gelijkheid tussen man en vrouw in het christendom en dat het doopsel een symbool is voor uw nieuwe leven (CGVS 1, p.5-6). Aangezien u reeds negen maanden bezig bent met het proces van bekering, kan er van u verwacht worden dat u met meer diepgang antwoordt op de vragen die peilen naar uw intrinsieke overtuiging, dat u meer diepgang aan de dag legt wanneer het over een dergelijke essentiële verandering gaat in uw leven, met name uw geloofsovertuiging."* Gelet op deze in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen omtrent verzoeksters beweegredenen tot bekering en haar bekeringsproces, is de Raad van oordeel dat *in casu* van een oprechte bekering geen sprake is. De argumentatie in het verzoekschrift waar wordt gesteld: *"Verzoekster bevestigt dat de waarden van het christendom heeft leren kennen en dat zij bekeerd is, onder invloed van haar echtgenoot. Ook al is die motivatie wellicht vreemd, zij is wel degelijk een motivatie en zij doet geen afbreuk aan de overtuiging die verzoekster thans aanhangt. De geloofsovertuiging van deze laatste werd niet ter discussie gesteld. Het is waar dat verzoekster de laatste maanden ook door het einde van de zwangerschap en het beginnende moederschap ging en hierdoor uiteraard veel tijd en interesse werd opgeslorpt waardoor zij op een minder serene en doorgedreven wijze haar interesse voor de Bijbel en het christendom kon vorm geven. De motivatie en overtuiging zijn niettemin voorhanden."* kan deze appreciatie niet ombuigen. Dat verzoekster zich ondertussen liet dopen, zoals moet blijken uit de aan het verzoekschrift gevoegde foto's, toont overigens de oprechtheid van haar vermeende bekering evenmin aan aangezien niet kan worden uitgesloten dat deze beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Wat er ook van zij, verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat zij in Marokko problemen zal kennen omwille van haar vermeende bekering. Zij poneert in het verzoekschrift dat zij omwille van haar bekering in de problemen zal komen met haar conservatieve islamitische familie en dat zij in geval van terugkeer niet meer zal aanvaard worden nu zij niet alleen zelf christen is geworden maar ook met een christen is gehuwd, doch slaagt er niet in de Raad hiervan te overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen en deze van haar echtgenoot blijkt immers dat haar familie op de hoogte is van de religie van haar echtgenoot, alsook van haar beweerde bekering. Zo leest de Raad in verzoeksters verklaringen dat zij haar moeder, toen zij haar vertelde dat zij een man had leren kennen, ook meteen inlichtte dat hij een christen is. Verzoekster verklaarde in dit verband: *"Op gegeven moment heeft mijn man mijn moeder*

opgebeld en met haar gepraat en hij zei dat hij van mij houdt en gehecht is aan mij. (...) Na dat gesprek kreeg mijn moeder goede gevoelens, hij is serieuze man.” en voegde hier tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog aan toe dat haar moeder blij was dat verzoekster haar man had leren kennen (administratief dossier, stuk 14b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 maart 2018, p. 9-10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet verzoekster voorts optekenen als volgt: “Het feit dat u zich laat dopen, tot christendom, heeft dat specifieke gevolgen voor u persoonlijk? Ja langs mijn familie een beetje wel, ik heb islamitische achtergrond en Marokko is islamitisch. Wie is er op de hoogte van het feit dat u zich laat laten dopen? Mijn man. Hij heeft geprobeerd, beetje bij beetje, mijn moeder en broer daar over te vertellen. En wat is hun reactie daarop? Natuurlijk is het een beetje moeilijk, maar met de tijd wel. Hoe reageren ze erop, dat u zich laat dopen, naar de kerk gaat... Ze zijn niet op de hoogte dat ik gedoopt zal worden, ze weten dat ik af en toe naar de kerk gaat. Wat is hun reactie daarop? Dat het moeilijk is, hoe komt dat, je bent moslim, je gaat naar de kerk. Je bent ook moslim. Mijn moeder heeft het een beetje aanvaard, dan zei mijn man dat hij wat over jesus verteld.” (administratief dossier, stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 3). Uit verzoeksters verdere verklaringen blijkt daarenboven dat zij en haar man contact onderhouden met haar moeder en twee van haar broers. Bovendien gaf verzoekster aan dat haar moeder naar België wilde komen om haar, haar echtgenoot en haar dochter een bezoek te brengen. Gevraagd wat de houding is van haar broers ten opzichte van haar man, verklaarde verzoekster: “Ze hebben geen standpunt ingenomen. Wat bedoelt u? Komen ze overeen, of niet? In begin was anders, het was niet gemakkelijk dat ik op die manier Marokko verliet, maar beetje bij beetje wordt het beter. Hij heeft goede contacten met broers M. en Ab.” (administratief dossier, stuk 5b, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 20 december 2018, p. 4). De verklaringen die verzoeksters echtgenoot in dit verband aflegde liggen in dezelfde lijn. Zo verklaarde hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud: “Wie is er op de hoogte van haar bekering? (...) Ze heeft een zus hier, ze is op de hoogte. Ik praat met haar moeder, met haar broer, en zus in Amerika. Welke broer? M.(...). Wat is hun reactie op de bekering? Ik heb met haar broer gepraat, vroeger was ik ook moslim, en ik probeerde uitleg te geven. Wat is de reactie van haar familie op het feit dat ze bekeerd is? Voor de moeder is het ok en ik ben van plan om haar ook te laten bekeren” en “Ik heb contact met M.(...), af en toe met Mo.(...), ook met Ab.(...)” (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot dd. 12 december 2018, p. 7). Uit het geheel van deze verklaringen kan aldus geenszins worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar Marokko problemen zou ervaren met haar familie omwille van haar beweerde bekering of omwille van haar huwelijk met een christen. Verzoekster brengt bovendien geen enkele indicatie bij waaruit kan blijken dat christenen of bekeerlingen in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd.

2.5.3. Ook de overige door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: “Uw originele geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de geboorteakte van uw moeder en een originele vertaling van de geboorteakte van uw moeder alsook de geboorteakte van uw dochtertje, hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Deze hebben geenszins betrekking op uw beweerde problemen.”

2.5.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS